

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.283/2011/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év január hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. év május hó 31. napján kelt 16.B.73/2010/25. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést 5 (öt) évre súlyosítja.

A Pest Megyei Bíróságon Bny.191/2011. számon nyilvántartott 6. és 7. tételszámú sportcipők, 8. tételszámú nylon szatyor, 9. tételszámú sötét színű zokni, 10. tételszámú hosszú ujjú felső, 11. tételszámú ujjatlan póló, 12. tételszámú melegítő alsó és 13. tételszámú kantáros nadrág lefoglalását megszünteti és a sértettnek kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült 7.620 (hétezer-hatszázhusz) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság 2011. május hó 31. napján kelt 16.B.73/2010/25. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk.170.§ (1), (6) bekezdés

I. pont) állapította meg, ezért a vádlottat - mint erőszakos többszörös visszaesőt - 4 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, valamint a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés

tartamába beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelek egy részéről, illetve a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélte ellen az ügyész a tárgyaláson a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.630/2010/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - kiegészítésekkel - fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat túlnyomó részt betartotta, tévedett azonban, amikor a tárgyaláson meg nem jelent tanú vallomását felolvasta. A Pest Megyei Bíróság a tanú idézhető címének felkutatása érdekében lakhelykutatót nem végzett, ennek hiányában a tanúvallomást sem olvashatta volna fel a tárgyaláson. A fentiekre figyelemmel a tanú vallomását a bizonyítékok közül ki kell rekeszteni, tekintettel azonban arra, hogy a tanú vallomásának a történeti tényállás megállapítása szempontjából nincs jelentősége a bizonyíték kirekesztése a tényállás megalapozottságát nem érinti. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság lényegében megalapozott tényállást állapított meg, az csupán az előéleti adatokkal pontosítandó. Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is törvényesen minősítette. Tévedett azonban, amikor az eredményben csak a vádlott gondatlanságát látta megállapíthatónak. Az eredmény elmaradásában való könnyelmű vádlotti bizakodásnak semmiféle alapja nem volt. Ebből következően az eredmény tekintetében a vádlottat nem gondatlanság, hanem eshetőleges szándék terheli. E vonatkozásban az ítéleti indokolás helyesbítendő. Az ügyészi érvelés szerint további súlyosító körülmény az erőszakos jellegű bűncselekmények elszaporodottsága. A vádlott előéletére figyelemmel a büntetési célok elérése érdekében vele szemben lényegesen hosszabb tartamú fegyházbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabását látta indokoltnak az ügyészség. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlott fegyházbüntetésének és közügyektől eltiltásának tartamát emelje fel.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2011. december hó 23. napján kelt átiratában továbbá indítványozta, hogy a pótlólag felterjesztett bűnjeljegyzékben szereplő

bűnjelek lefoglalását a másodfokú bíróság szüntesse meg és e tárgyakat a sértettnek adja ki.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratokban foglaltakat annak pontosítása mellett, fenntartotta. Kifejtette, hogy a főügyészi átiratba tévesen került, hogy a vádlottal szemben kiszabható büntetési tételkeret 2-től 16 évig terjedő szabadságvesztés.

Ehelyett az elkövetéskor hatályos Btk-ra figyelemmel a vádlottal szemben, jelen ügyben 3-tól 12 évig terjedő szabadságvesztés szabható ki.

A védő a nyilvános ülésen előadta, hogy nem osztja az ügyészség álláspontját. Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felülbírálatra alkalmas és helyes az életveszély tekintetében a gondatlan bűnösség megállapítása is. Előadása szerint a vádlott sokáig volt börtönben, ahol máshoz szokott, a sértett megnyilvánulása sem volt szerencsés. A vádlott tevőlegesen vett részt a hátrányos következmények elhárításában. Mindezekre figyelemmel enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

A vádlott úgy nyilatkozott, hogy ha a sértett életveszélyes sérülést szenvedett, akkor nem érti, hogy hogy tudott ekkora távolságot saját lábán megtenni. Az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

A vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés alapos, míg a védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Pest Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomó részt megtartotta. Ugyanakkor eljárási szabályt sértett, amikor a tanú vallomását a tárgyalás anyagává tette. A Pest Megyei Bíróság a tanút mindkét címéről idézte a 2011. május hó 25. napján megtartott tárgyalásra. A tanú tápiószentmártoni címére kiadott idézése szabályszerű volt, míg a másik idézése „ismeretlen” postai jelzéssel érkezett vissza. Ezt követően az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a tanú szabályszerű idézés ellenére a tárgyaláson nem jelent meg (25. tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldal, 22-es bírósági irathoz csatolt 2 db vétív). A tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint ezt követően a tanács elnöke kérdésére az ügyész indítványt tett a tanú nyomozati vallomásának felolvasására. Az elsőfokú bíróság a tanú nyomozati vallomását, bírósági kihallgatása mellőzésével a tárgyalás anyagává tette (25-ös alszámú tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldal). A Büntetőeljárás Törvény csak a törvényben tételesen felsorolt esetekben teszi lehetővé az eljáró bíróságnak, hogy a tanú nyomozás során tett vallomását a tárgyaláson történő kihallgatása nélkül - a közvetlenség elvét nem sértve - felolvassa. Az elsőfokú bíróság tárgyalási jegyzőkönyve, és az indokolt ítélete sem utal arra, hogy mely jogszabályhely alapján látta az elsőfokú bíróság törvényes lehetőségét annak, hogy

a tanú nyomozati vallomását a tárgyaláson történő kihallgatása nélkül, a bizonyítás anyagává tegye. Ugyanakkor a Be. rendelkezéseiből adódóan két esetben lett volna erre törvényes lehetősége a Pest Megyei Bíróságnak. A Be.296.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a tanúnak az eljárás korábbi szakaszában tett vallomása akkor tehető a tárgyalás anyagává, ha a tanú a tárgyaláson nem hallgatható ki, vagy a tárgyaláson való megjelenése egészségi állapotára tekintettel aránytalan nehézséggel járna, vagy az tartós külföldi tartózkodása miatt nem lehetséges. Helyesen utalt a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség arra a körülményre, hogy a fenti körben az elsőfokú bíróság semmifajta lakcímkutatást nem végzett, így nem állapíthatta meg azt az okot, amely megalapozta volna a tanúvallomás fenti jogszabályhelyre történő hivatkozással való felolvasását.

A 2011. március hó 1. napjától hatályos Be.217.§ (3) bekezdés h./ pontjának - kiterjesztő - értelmezése alapján a vádirat benyújtását követően, ügyészi indítványra felolvasható annak a tanúnak a nyomozati vallomása, akinek a vallomása szükséges a bizonyításhoz, de a személyes megjelenése a tárgyaláson nem indokolt. Az iratokból az is megállapítható, hogy a fenti törvényhely szerinti indítványt az ügyész nem tette meg. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság azzal, hogy a tanút a tárgyalásra idézte, nyilvánvalóvá tette, hogy a tanú tárgyaláson történő kihallgatása a bíróság álláspontja szerint szükséges.

Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett a tanú nyomozati vallomásának felolvasásával, mivel jelen ügyben az ezt lehetővé tevő Be.217.§ (3) bekezdés h./ pontja, vagy a Be.296.§ (1) bekezdés a./ pontja szerinti törvényi feltételek nem álltak fenn.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a bizonyítékok köréből a tanú nyomozás során tett vallomását kirekesztette.

A Pest Megyei Bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A rendelkezésre álló bizonyítékokra figyelemmel a tanú vallomásának kirekesztése az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát sem eredményezte (Be.351.§ (2) bekezdés a./ pont). A Pest Megyei Bíróság helyesen alapította az ítéleti tényállást a vádlott bűnösségére is kiterjedő, beismerő vallomásaira, továbbá a sértetti nyilatkozatokra, a sértett tanú vallomását mindenben megerősítő orvosszakértői véleményekre. A fenti bizonyítékok hitelt érdemlőségét tovább erősítették azon tanú vallomások, amelyek az események tekintetében közvetett bizonyítékokkal szolgáltak.

A vádlott által a nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra kíván rámutatni. A Pest Megyei Bíróság dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történő meghallgatása során feltette azt a kérdést, hogy a sértett képes lehetett-e a sérülés elszenvedését követően bármilyen mozgásra, így arra, hogy több száz métert megtegyen. A szakértő egyértelmű válasza szerint a sértett képes lehetett 500-1000 métert is gyalog megtenni a sérülés elszenvedését követően. Erre figyelemmel alaptalan a vádlott azon - a nyilvános ülésen

előterjesztett - védekezése, amely szerint érthetetlen számára, hogy ilyen sérülésekkel a sértett hogyan tudott ilyen távolságot megtenni.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja szerint, az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki:

- az erőszakos többszörös visszaesői minőségén is túlmenően büntetett előéletű vádlottat első ízben a Pest Megyei Bíróság 1991. május hó 10. napján kelt 8.Fk.1061/1990/9. számú, illetve a Legfelsőbb Bíróság, mint másodfokú bíróság 1991. november hó 29. napján kelt Bf.II.1073/1991/3. számú

határozatával az 1989. december hó 20. napján elkövetett halált okozó testi sértés büntette miatt 1 év 4 hónap fiatakorúak fogházbüntetésére és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés közkegyelem miatt 1/8 részével csökkent. A vádlott büntetéséből kitöltve 1992. november hó 30. napján szabadult.

- a Nagykáta Városi Bíróság 3.B.414/2000/13. számú ítélet alapjául szolgáló bűncselekmények elkövetési ideje 2000. november hó 1. napja.
- a Nagykáta Városi Bíróság 3.B.21/2002/5. számú ítélete alapjául szolgáló bűncselekmények elkövetési ideje: 2001. augusztus hó 10-11.

A fenti kiegészítésekkel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható (Be.351.§ (1) bekezdése, Be.352.§ (3) bekezdése).

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

A másodfokú bíróság, az elsőfokú bírósággal egyezően a cselekmény elkövetésekor hatályos büntető törvény szerint bírálta el a bűncselekményt (Btk.2.§ első mondata).

A cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény ugyanis a vádlottra nézve szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz. Ezen, hátrányosabb büntetőjogi rendelkezések között nem csupán a Btk.83.§ (2) bekezdésében szabályozott - 2010. július hó 23. napjától hatályos - középértékhez igazodó büntetés kiszabás követelménye szerepel. Az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó jogkövetkezmények szintén a vádlottra nézve kedvezőtlenül megváltoztak, ugyanis az elbíráláskor hatályos Btk.97/A.§ (1) bekezdése szerint, az erőszakos többszörös visszaesővel szemben az erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítést megalapozó, súlyosabban büntetendő személy elleni erőszakos bűncselekmény

büntetési tételének felső határa, szabadságvesztés esetén a kétszeresére emelkedik (2-16 évig terjedő szabadságvesztés). Míg az elkövetéskor hatályos Btk.97.§ (1) bekezdésének és 97/A.§ c./ pontjának összevetéséből megállapítható, hogy az időbeli hatályra vonatkozó fő szabályt alkalmazva, a vádlottal szemben 3-tól 12 évig terjedő szabadságvesztés szabható ki. Az elbíráláskor hatályos jelentősebb törvényi fenyegetettségre figyelemmel az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása szóba sem jöhetett.

A fentiekre is figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetéskori Btk-t alkalmazva, a vádlott bűnösségét a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg, amelyet a vádlott a Btk.137.§ 17. pontja értelmében, mint erőszakos többszörös visszaeső követett el. Törvényes indokokkal mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a vádlotti cselekmény nem minősülhet élet elleni bűncselekmény, Btk.16.§-a szerinti kísérletének, hanem a testi épség elleni bűncselekmény befejezett alakzata szerinti minősítendő.

Ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bekövetkezett életveszélyes eredmény vonatkozásában a vádlott terhére csupán gondatlan bűnösséget állapított meg. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a vádlott által használt elkövetési eszközre, a sérüléssel érintett testtájékra figyelemmel a vádlott nem bízhatott könnyelműen az életveszélyes eredmény elmaradásában. Az elkövetés tárgyi ismérvei mind abba az irányba mutatnak, hogy a vádlott a bűncselekmény megvalósítása során az életveszélyes eredményt előre látva, e következményekbe belenyugodva cselekedett. A bírói gyakorlat szerint a minden ténybeli alapot nélkülöző könnyelmű bizakodás a következményekbe való belenyugvással, azaz a Btk.13.§ II. fordulata szerinti eshetőleges szándékkal azonos (EBH 2004.1009.). Ezért a másodfokú bíróság a Btk.15.§-a szerinti súlyosabb eredmény tekintetében a vádlott eshetőleges szándékát állapította meg.

A Pest Megyei Bíróság a büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt felsorolta, azonban a súlyosító tényezőknek nem tulajdonított megfelelő nyomatékot. A büntetés kiszabási körülmények részben pontosításra is szorulnak. A másodfokú eljárásban helyesbített tényállás személyi része szerint a vádlott az erőszakos többszörös visszaesését megalapozó cselekményein túl is személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt már büntetve volt, a 14. életévét alig töltötte be, amikor halált okozó testi sértést valósított meg, és ezért őt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték. E körülmény további nyomatékos súlyosító tényezőként veendő figyelembe. Ugyanakkor nem minősül súlyosító körülménynek - bár e körülmény súlyosító nyomatéka elenyésző volna - a veszélyes eszközzel történő elkövetés. Az irányadó tényállás szerint a vádlott által

használt kés pengé hosszúsága a 8 centimétert nem haladta meg. A 175/2003. (X.28.) Korm. rendelet Melléklet a./ pontja szerint a közbiztonságra különösen veszélyes eszköznek minősül a 8 centimétert meghaladó szűrő hosszúságú eszköz. Erre tekintettel a 8 centiméteres pengé hosszúságú kés az ilyen jellegű bűncselekményeknek a szokványos elkövetési eszköze, így külön súlyosító körülményként az elkövetési eszköz veszélyes jellege nem volt figyelembe vehető. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az erőszakos többszörös visszaesői minőségét megalapozó büntetése is túlmenően büntetett előéletű, a testi épség elleni cselekményét ittás állapotban, a korábbi elítéléséből történő szabadulását követően nem sokkal elkövető vádlottal szemben a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok csupán a főbüntetés súlyosításával érhetőek el. Mindezekre tekintettel a bíróság a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést 5 évre súlyosította.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, azonban az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor még nem rendelkezhetett azon bűnjelek jogi sorsáról, amelyekre nézve a másodfokú eljárás során tett indítványt az ügyészség. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be.155.§ (2) bekezdése alapján a sértett tulajdonát képező bűnjelek sértettnek történő kiadása felől rendelkezett.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében egyebekben helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk.99.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú bíróság a Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Budapest, 2013. év január hó 8. napján

Dr. Lasso Gabor	Ujvari Akos	Nemeth Nandor
tanács elnöke	eloadó bíró	bíró

A Pest Megyei Bíróság 16.B.73/2010/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.283/2011/19. számú ítéletében írt változtatásokkal 2013. január hó 8. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. január hó 8. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő